

wind versterkte de geuren der kamperfoelie gemengd met het kruidig aroma van Frank's sigaret.

Heel de diepe lieflijkheid van den zomeravond leefde in dit stille samenzijn. Het waas van reinheid der Betuwe omglansde alle schoone dingen van den avond.

En Phil wenschte, dat het altijd, altijd zoo mocht blijven, zoo nameloos-vol stil geluk. Geluk om schoonheid, dat was het eenig-durende in het leven. . . .

II.

Toen Nannie weer zoover hersteld was, dat zij aan de maaltijden mocht verschijnen, kwamen verschillende logé's, die hun komst lang hadden uitgesteld en het zonnige buitenhuis was vol met vreemden. Phil hield niets van zooveel menschen, maar drukker had zij het niet; de gasten amuseerden elkander en Phil was dankbaar, dat zij haar zwijgende aard geen geweld behoefde aan te doen tot conversatie-gesprekken.

De zomer naderde haar volheid. De kersen waren lang al rijp en in de hall stond naast de trap een groote mand, altijd gevuld met de glanzend-roode vruchten. Wie er langs kwam, ging op de onderste tree een poos eten van de zoete kersen en altijd werd de mand weer bijgevuld. De dagen waren alle zonnig en steeds voller werd de bloemenweelde in den tuin.

Na het eten fietste Phil meestal den stillen landweg af naar de kleine groene laantjes langs de beek. Daar lag ze dan te turen naar den zacht oranje avondhemel waar tegen jasmijn als witte sterren wiegde. Elk blaadje was haar als een vriend en soms boog ze haar hoofd in het gras en sloot de oogen, terwijl ze zich voelde als een bloem, gesproten uit de aarde, gelukkig en teeder als bloemen zijn.

Dan daalde de schemer al dieper neer, en vulde alles om haar heen, tot de struiken en de beek gedekt waren met een grijs web, waarboven perlemoerig nog de nakleuren van den hemel glansden. De stilte kwam dan

strakker om het gesjirp van krekeltjes en heel 't mysterie van nachtdonker onder boomen spande Phil's wezen. Ze had daar willen blijven zóo lang, tot het laatste beetje vage vrees voor 't onbekende boschdonker verdwenen was. . . . o, ze wilde zich voelen als een stuk natuur, drinkend de zomerlucht in zonnenschijn en hemeldonker, bloeiend en levend in de roerlooze staat van geluk, die altijd buitenzijn geeft.

Maar dan kwamen, eerst van heel ver, dan al dicht en eindelijk vlak vooraan in haar denken, de stemmen van plicht en loom stond ze op, voorzichtig loopend uit eerbied voor het slapend buiten.

De boomen aan den landweg waren dan al zwart en het grint in hun tuin schemerde van ver. De stemmen der gasten praatten in den tuin voor het huis en geuren van thee en sigaretten zweefden tusschen de bloemewalmen. Phil reed de fiets naar den achtertuin, waar 't stil was en de maan onbewogen over de perzikboomen stond. Ze kon dan opeens diep, diep ademen, de armen strekken en de handen leggen tegen haar borst, waar 't wild was van een plotselinge drang naar iets nameloos. . . . Soms barstte een snik los uit haar gespannen keel en ze wist niet, of ze zóoveel geluk om al dat stille schoon dat van haar was, wel dragen mocht. . . .

Maar later den avond in, werd ze kalm vroolijk en speelde schaak met Nannie, terwijl het licht der gele schemerlamp glansde over de ivoren stukken en de fijn-blanke handjes van Nannie. Nannie lag op een rieten chaise longue en was zacht mooi als een Perzisch beeldje.

De dagen waren alle zonnig en vredig. Op een morgen, toen Phil Nannie's ontbijt bracht, waren de laatste gasten bezig, weg te gaan en er was een telegram van Paul, dat hij op de koffie kwam.

Ze dejeuneerden met hun vieren. Het gesprek ging buiten Phil om, over den laatsten schaakwedstrijd, waarin Paul glansrijk